

FÉNYÁRADÁS.

Minthogyha fenn az ég repkénye lenne,
indákat hajt a fény a végtelenbe,
még küzködik, nyíló rügyekben erjed,
aztán levélbe szökken s egyre feljebb
áramlik lombos, sűrű tömkelegben,
a lég remeg, pedig szellő se lebben:
az ég alatt most lázas izgalom van —
te is remegsz most lázas izgalomban,
már nem tudod, virág az vagy verőfény
ott fenn az űr roppant üvegtetőjén,
csak nézed égő szemmel, míg eléred,
a két hű színt, a kéket és fehéret,
ujjongsz az illanó sugárözönnek:
(ó ritka perc, csodállak és köszönlek!)
örömmel telve, könnyel átítatva
fejed lehajtod csöndes áhítatra —
de nyugtalan vagy s kérdeid nyughatalatlan:
mi lesz, ha majd a végső pillanatban
az ég alól, a túlvilági ködben,
rügy és levél, lomb és virág kiröppen?

Szíved lankad már, dobbanása fáradt —
de most a fény egyszerre visszaárad:
megtörlődött fenn és most hull zuhogva
tengervizekre, hegykolosszusokra,
erdőre, rétre, útra és virágra,
a néma csendben álló nagy világra,
itt lenn ragyog már terhe, dísze, lombja
s fényét az ég csak ontja, egyre ontja —
szemed megint kigyúl, karod kitérül,
(a gyermek vár gyümölcsöt így a fáról),
hagyod, hogy rád zuhogjon, essen, essen,
utal magának rajtad át keressen,
érezd, hogy fény a húsd, fény a véred,
ujjad hegyében is szent lángja éled,
világossága rajtad átvilágít:
az ott még rügy, ez már nyíló virág itt,
szíved mélyén szírmok százezre rezdül,
ujjongó hang fut torkodon keresztül:
enyém lett néhány pillanatra mégis —
most bennem él a föld is és az ég is!

Egyszerre vége: minden fény elillan —
 (boltívek alján száll el így a villany)
 elolvad minden künn a szürkületben,
 a sárga föld lenn és a kék üveg fenn,
 itt-ott szikrák röpködnek elsuhanva,
 ez már a hűnyó tűznek lassú hamva —
 te is kiégsz, homályban állasz ottan,
 magadba hullva, pusztán, elhagyottan,
 a távolságok mélyét el nem éred,
 nem látsz már többé kéket és fehéret,
 eltűnt a vígan táncoló verőfény,
 éj gubbaszt fenn az ür üvegtetőjén,
 az ég alatt most csend és nyugalom van,
 te is pihensz most csendes nyugalomban,
 a lég alszik, szellő seholse lebben,
 árnyak vonulnak sűrű fönkelegben,
 minden kihalt, a föld sötéten erjed,
 felhők húzódnak lejjebb, egyre lejjebb
 s a szíved, mintha álmok fénye lenne,
 belémosódik most a végtelenbe.

Bardócz Árpád.

«ET VERA INCESSU PATUIT DEA».

Verg : Aen. I.

Szólt és ment. S míg márványvállára leomlott
 Haja, az isteni illatot lehelő,
 Láttam már, hogy nem földi lény. A levegő
 Körülte ezer bűbájos színre bomlott.

És eltűnt. Én pedig ott maradtam árván.
 Végig borzongatott hideg, hajnali szél.
 Rejtelmes jóslatot zúgott száz falevél.
 A szívem nehéz volt, mint pároszi márvány.

(Apolló elrejté a napot). Én búsán
 Mentem tovább. És hogy ne lássák bánatom
 Szürke ködruhamba jól beburkolóztam.

De beláttam, hogy a távozót nem lenne
 Szabad siratnunk: El kell veszítenünk őt,
 Hogy azt, mi isteni, felismerjük benne.

Kiss Ernő.